

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 23

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ.—Τμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 15 Ἰουνίου 1875.

Τῆ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ

Ὁ κ. Συντάκτης τῆς «Παλιγγενεσίας» ἐνθυμηθεὶς τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἐπάγγελμα, ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἐν μᾶθμα εἰς τὸν «Ἀσμοδαῖον», διδάσκων αὐτὸν τίνι τρόπῳ ἐν τοῖς κωμικοῖς φύλλοις δὲν πρέπει νὰ καταχωρίζωνται αἱ εἰκόνες «εἰμὴ μόνον τῶν ἀξιωματικῶν διὰ φυσικὸν τι ἢ ἠθικὸν ἑλάττωμα, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ὁπωσδήποτε ἀξίων σεβασμοῦ» καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔπρεπε νὰ εἰκονισθῇ ὁ ἀξιότιμος κ. Χατζὴ Πέτρος.

Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ μᾶθημα ἐνθυμούμενοι δὲ ὅτι ἡ Ἑλλάς ὑπῆρξέ ποτε διδάσκαλος τῆς οἰκουμένης θέλομεν μεταδώσει τὸ διδάγμα τῆς «Παλιγγενεσίας» καὶ τοῖς ἐν τῇ δύσει βαρβάρους, πέμποντες αὐτὸ εἰς Ἀγγλίαν, ἵνα ἀπέχη εἰς τὸ ἔξῃς τὸ Punch ἀπὸ τοῦ νὰ εἰκονίσῃ τὴν λαοφίλητον Βικτωρίαν εἰς Γαλλίαν, ἵνα παύσῃ γελοιογραφούμενος ὁ εὐεργέτης τῆς πατρίδος Θιέρσοις εἰς Γερμανίαν καὶ Ἰταλίαν, ἵνα μὴ βεβηλώνται πλέον ὑπὸ ἀνέμων ζωγράφων τὰ τρώπια τοῦ Μόλτκε καὶ τοῦ Γαριβάλδη. Καθ' ὅσοι ὅμως ἀφορᾷ τὸν ἀξιόλογον ἡμῶν ἀστυνόμον καὶ καλὸν φίλον κ. Χατζὴ Πέτρον, ἡ ἐξεικονισίς του οὐδὲν ὀλίγως δυσηρέστησεν αὐτὸν, συμμεριζόμενον μεθ' ὄλων ἡμῶν (πρὶν φωτισθῆμεν ὑπὸ τῆς «Παλιγγενεσίας») τὴν

παγκόσμιον πρόβλημα, καθ' ἣν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἦναί τις οὔτε καμπούρης οὔτε στηλίτης, ἵνα κατοπτρισθῇ ἐν τῷ «Ἀσμοδαίῳ».

Περὶ τοῦ κ. Σαριπόλου ἀπ' ἐναντίας ἔχει πληρέστατα δίκαιον ὁ παλιγγενεσιακὸς συντάκτης. Τὸν χαμαιλέοντα τοῦ Δικαίου κηρύττομεν, μετὰ τὴν ἀποπομπὴν του ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου, οὐ μόνον ἀξίον σεβασμοῦ, ὡς τὸν θέλει ἡ «Παλιγγενεσία», ἀλλὰ καὶ ἱερὸν μάλιστα, κατὰ τὴν λατινικὴν παροιμίαν «res sacra miser.» Ἐπειδὴ ὅμως ἡ αὐτοῦ ἱερότης ἀφίνει ἐν ταῖς στήλαις ἡμῶν μέγα κενὸν, θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ πληρώσωμεν τὸ χάσμα καταχωρίζοντες εἰς ἕκαστον φύλλον ἀνὰ μίαν ἀνατολίτικην πρωτοτυπίαν τῆς Παλιγγενεσίας, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς κατωτέρω:

«Lectures illustrées, περιοδικὸν ἐκδιδόμενον γαλλιστὶ ἐν Λωσάνῃ εἰς γλῶσσαν καθαρεύουσαν...»

Ἡ φράσις αὕτη μυρίζει τσαρούχια οἱ δὲ φοροῦντες ὑποδήματα γνωρίζουσιν ὅτι μόνον παρ' ἡμῖν ἐνεκα τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ποιότητος τῶν γραφόντων διαίρεται ἡ γλῶσσα εἰς καθάραν καὶ ἀκάθαρτον, ἐνῶ ἐν Ἑλβετίᾳ ἐπικρατεῖ τὸ ρητὸν «Ἐκαστος ἐφ' ᾧ ἐτάχθη ἐκεῖ καὶ μερίτω», καὶ ὡς ἐκ τούτου μία ὑπάρχει γλῶσσα καὶ εἶναι εὐτυχῆς καὶ πράσινος ὁ τόπος.

ΘΕΜΑΝ.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ὅσάκις ἀναμνήσκω τὰ σήμερον ἄρθρα τῶν ξένων περὶ Ἑλλάδος, εὐθὺς ἐνθυμούμαι τὴν εἰκόνα σταυρουμένης τινός Ἀγίας, ἣν ἐθαύμαζον παῖς ὡν ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἐν τῇ μητροπόλει τῆς Γενούης.

Τέσσαρες ἀνάληγτοι δῆμοι καρρύνουσι τὴν ἀθλίαν πέριξ δὲ αὐτῆς πλῆθος θεατῶν „μὴ εἰδότες, οὐ ποιοῦσι“ ῥίπτουσι κατὰ τῆς βασιανζομένης λίθους, συριγμούς, σκώμματα καὶ σαπρὰ λεμόνια, ὡς οἱ Εὐρωπαῖοι κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ λυπηρότερον εἶναι ὅτι, διὰ τοὺς ἀπαθῶς κρίνοντας, ἔχει μὲν δίκαιον ὁ ἑλληνικὸς λαὸς παραπονούμενος ὅτι συκοφαντεῖται, ἀλλὰ καὶ οἱ ξένοι δὲν ἔχουσιν ἄδικον γράφοντες ὅσα γράφουσιν.

Ὅπως ὁ δικαστὴς, παραλείπων τὰ δυσεκτίμητα ψυχολογικὰ φαινόμενα, ἀποφασίζει κατὰ τὰς προχείρους μόνον δικαστικὰς ἀποδείξεις, οὕτω καὶ ὁ ξένος ἐπὶ μόνων τῶν ψηλαφητῶν γεγονότων δύναται νὰ βασίσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτοῦ, κρίνων περὶ τοῦ παρόντος καὶ μέλλοντος ἐκ τῶν παρελθόντων.

Τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ἦν ἐσχάτως ὡς ἐκ θαύματος διεφύγομεν, ἡ σφοδρότης τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως, ἡ πρόσδος τῆς κοινῆς γνώμης, ἡ οἰκειότης ἡμῶν πρὸς τοὺς τρεῖς κομματάρχας, ἐξ ἧς γνωρίζομεν αὐτοὺς φιλάργους μὲν καὶ παραφόρους, ἀλλ' ἔχοντας ὀπωσδήποτε καὶ σπλάγγνα, ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἐγγύθεν θεωροῦντας τὰ πράγματα, εὐλόγους ἀφορμὰς νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ τελευταία κρίσις δὲν ἦτον ἀδικαιολόγητος, ὡς αἱ πρὸ αὐτῆς, οὐδὲ θέλει μείνει ἄγονος ὡς αἱ συνήθειαι. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος χρησταὶ μόνον ἐλπίδες καὶ ἐκτιμήσεις ἠθικῶν φαινομένων, τὰ ὅποια οὐτε τὸν καιρὸν, οὐτε τὰ μέσα, οὐδ' ἴσως τὴν διάθεσιν ἔχει νὰ σταθμίσῃ ὁ Εὐρωπαῖος. Παρ' αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο δικαιούμεθα ν' ἀπαιτήσωμεν εἰμὴ μόνον νὰ κρίνῃ ἡμᾶς ἐκ τῶν γυνῶν γεγονότων, οὐδ' ἔχομεν ἀφορμὴν δικαίου παραπόνου ἂν συνοψίζῃ τὰ παρ' ἡμῖν συμβάντα ὡς ἐξῆς:

«Πρὸ διετίας ἐκυβέρνησα τὴν Ἑλλάδα ὁ κ. Δεληγώργης οὕτε κάλλιον οὐτε χεῖρον τῶν πρὸ αὐτοῦ ἵνα ῥίψωσι τοῦτον συνεμάχησαν οἱ κ. κ. Κουμουνοδόρος καὶ Ζαΐμης μετὰ τοῦ κ. Βούλγαρη, ὃν κάλλιστα ἐγνωρίζον ἐχθρὸν ἀνήμερον τοῦ νόμου καὶ τῆς τιμιότητος. Ἀμα τῇ βοήθειᾳ τῶν κατέλαβεν ὁ βδελυρὸς αὐτῶν σύμμαχος τὴν ἐξουσίαν, εὐθὺς πάλιν ἠνώθησαν μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτῶν κρημισθέντος κ. Δεληγώργη ἵνα ῥίψωσι τὸν κ. Βούλγαρην ἀντισταθέντος δὲ τούτου διὰ μέσων αἰσχυρῶν μὲν καὶ ἀτίμων, συνήθων ὅμως αὐτῷ καὶ γνωστῶν

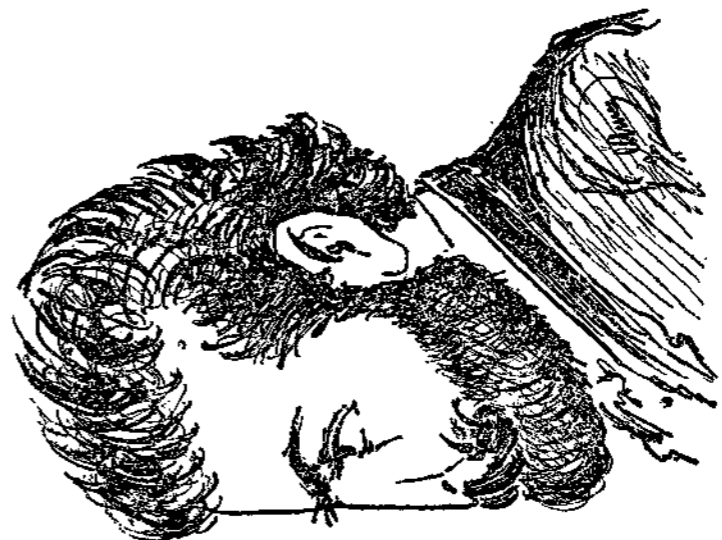
αὐτοῖς ἐκ μακρᾶς πείρας, οἱ νέοι σύμμαχοι οὐδόλως ἐδίπτασαν, ἀποχωροῦντες τῆς Βουλῆς καὶ ἐξεγείροντες τὸ ἔθνος, νὰ ῥιψοκινδυνεύσωσι τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ χάριν τῆς ἐξουσίας. Ἀπόδειξις δὲ ὅτι χάριν αὐτῆς καὶ οὐχὶ χάριν ἀρχῶν ἐπραξαν ταῦτα, εἶναι ὅτι, ἅμα τέκνον ἐκ τῶν σπλάγγνων τῶν, ὁ κ. Τρικούπης, ἀπήλαυσεν ἀντ' αὐτῶν ἐκείνα, ὑπὲρ ὧν ἐξώθουν τὸ ἔθνος εἰς ἀνατροπὰς, εὐθὺς ἐπετέθησαν καὶ κατὰ τούτου, καὶ ἀγριώτερον ἀκόμη ἤθελον ἐπιτεθῆ, ἂν δὲν ἐθεώρουν τὸ σήμερον ὑπουργεῖον ὡς πρόσκαιρον μόνον μεσοτόχιον μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς ἐξουσίας. Ὁ ἀγριος οὗτος περὶ χαρτοφυλακίων πόλεμος ὑδιάρκει ἀπὸ τριάκοντα ἤδη ἐτῶν ἐν Ἑλλάδι, ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀνακωχῆς ἢ τῆς ἐλαχίστης εὐσπλαγγνίας πρὸς τὸν πάσχοντα τόπον.»

Ἡ τοιαύτη γλώσσα εἶναι βεβαίως σκληρὰ καὶ ὑπερβολικὴ, ἀλλ' εἰς τὰς φητὰς ταύτας αἰτιάσεις οὐδὲ γρὺ δυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν διὰ γεγονότων, ἀφ' οὗδ' οἱ ἡμέτεροι κομματάρχαι εὔρον εὐσημὸν τινα δικαιολογίαν τῆς τελευταίας αὐτῶν συμμάχιας μετὰ τοῦ ἀνεκαθεν γνωστοῦ αὐτοῖς κ. Βούλγαρη, ἀλλὰ μόνον ἐκφράσεις μεταμελείας καὶ ὑποσχέσεις ὅτι ἡ παρούσα αὐτῶν ἔνωσις δὲν ἐμοιάζει τὰς προηγουμένας. Εἰς τὰς ἐπαγγελίας ταύτας πιστεύομεν ἡμεῖς ἐξ ὅλης καρδίας, νομίζομεν ὅμως ὅτι οὐτε ἡ ὅλως ψυχολογικὴ ἡμῶν πεποίθησις οὐτε ποτήριον πλήρες δακρύων τῶν πολιτικῶν ἡμῶν Μαγδαληνῶν εἶναι ἀπάντησις κατάλληλος εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ὡς σήμερον τὴν πολιτικὴν ἡμῶν ἀχρεϊότητα, οὕτω πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὠνείδιζον ἡμῖν οἱ ξένοι δικαίως μὲν τὴν ληστεϊαν, ἀδίκως δὲ ἐθνικὴν συμπάθειαν πρὸς τοὺς ληστὰς. Ὡς τότε ὁ Τάκος καὶ οἱ σύντροφοί του, οὕτω ἐσχάτως ὁ κ. Βούλγαρης καὶ οἱ συμμορφῆται του ὑπερέβησαν πᾶσης θρασυτήτος τὰ ὅρια. Ὡς ἀπάντησιν εἰς τὰς δικαίας μομφὰς καὶ τὰς ἀδίκους συκοφαντίας ἐπαρουσιάσαμεν τότε εἰς τὴν Εὐρώπην ἐπτὰ κεφαλὰς ληστῶν καὶ μετ' ὀλίγον τὴν ἐξόντωσιν τῆς ληστείας. Τοιαύτη εἶναι καὶ σήμερον, ἀντὶ ματαίων λόγων, ἡ μόνη κατάλληλος ἀπολογία, ἡ τιμωρία τῶν παρνόμων καὶ εὐθὺς ἔπειτα ἡ ἡσυχία τοῦ τόπου ὑπὸ κυβέρνησιν καὶ ἀντιπολίτευσιν ἡμέρους καὶ τιμίας.

Ἀλλ' ἐνῷ ταῦτα γράφομεν, παραδιδόμενοι εἰς ἀγαθὰς ἐλπίδας, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, τελεῖται τι αἰσχυρότερον τῆς αἰσχυρότητος, ἀτιμότερον τῆς ἀτιμίας, ῥυπαρώτερον τοῦ βορβόρου, δυσωδέστερον σηπομένου πτώματος, ἄνθρωποι χθῆς ἀποχωρήσαντες τῆς Βουλῆς, ὑπογράφαντες δηλώσεις, καὶ ἐξωθούμενοι τὸ ἔθνος εἰς τὰ ἔσχατα ὑπὲρ τοῦ καταπατουμένου συντάγματος, συνδυάζονται σήμερον μετὰ γηλιτῶν ἕνεκα ποταπῶν συμφερόντων. Οἱ τοιοῦτοι, οἱ Κρίσπαι, Τσιριμῶκοι καὶ τὰ ἄλλα ἐδάριθμα βδελύγματα, ἂν ἔχωμεν αἷμα καὶ ὄχι ξυνόγαλον εἰς τὰς φλέβας, πρέπει νὰ κτισθῶσι ζῶντες εἰς τοὺς τόπους τῆς ψηφοφορίας, παρέχοντες τὰ ἐπίορκον αὐτῶν στόμα ὡς κάλπην ἐμπυσμῶν. Θ.

ΤΥΠΟΙ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΙΘΑΓΕΝΩΝ

Un violoniste du passé.

Ῥίς ἀρροφική.

Un baryton de l'avenir.

Ῥίς ὑπερροφική.

Σ Κ Ν Η Η Σ

Διάδοχος του κ. Σαριπόλου επί της έδρας του ποινικού δικαίου διορίσθη επαξίως ο κ. Κωστής· δὲν βλέπομεν ὅμως τὴν ἀνάγκην νὰ διορισθῆ καὶ καθηγητὴς τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου, ἀφοῦ τὸ μάθημα τοῦτο διδάσκουσιν ὅσοι τῶν κυρίων ἐξ ἐπαγγέλματος πρωθυπουργῶν εὐρίσκονται ἐκτὸς τῆς ἐξουσίας τακτικῶς καὶ μετὰ ζήλου.

Προχθὲς, καθ' ἣν στιγμὴν δούρανος ἐφάνη πρὸς στιγμὴν συνεφώδης, εἰς τῶν ὑποψηφίων Ἀττικῆς ἔλεγεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἐκλογεῖς «ἐλπίζω ὅτι σημεραύριον θὰ βρέξῃ, καὶ τότε θὰ ἔχωμεν ἀφθονον σιτοδείαν.»

Οἱ ἀξιότιμοι κ.κ. σύμβουλοι τοῦ Περικλέους συνελθόντες εἰς μυστικὴν διάσκεψιν ἀπεφάσισαν νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τῆς Τουρκίας, συνομολογοῦντες νέα δάνεια πρὸς πληρωμὴν τοῦ τόκου τῶν ἀρχαίων. Καλὸν τὸ μέτρον, πρέπει ὅμως νὰ προμηθευθῶσι ὡς οἱ Τούρκοι καὶ κανόνια, ἵνα τὰ βίψωσι ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ μεταξὺ μεσονύκτων καὶ πρώτης ὥρας διερχόμενος διὰ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος βλέπει τακτικῶς ἐκεῖ περιπολοῦντα ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς Σελήνης ἢ τῶν ἀστέρων ὄμιλον νυκτοβίων ἀνθρώπων· πλησιάζων δὲ διακρίνει ἐν αὐτοῖς βουλευτὰς, ταγματάρχας, τμηματάρχας, τραπέζιτας, δημοσιογράφους, ἀνακτορικοὺς γραμματεῖς καὶ ἄλλα ἐπίσημα πρόσωπα. Κατὰ τὰς ἀκριβεῖς πληροφορίες τοῦ «Ἀσμοδαίου» οἱ σπουδαῖοι οὗτοι ἄνδρες, βλέποντες ὅτι τὰ πράγματα τῆς πατρίδος δὲν βαίνουνσι καλῶς ἀπεφάσισαν τὴν σύστασιν φοβερᾶς μυστικῆς ἐταιρίας, ὁμοίας τῇ πρώην ἐν Γερμανίᾳ Sainte Vehme, στρατολογοῦντες ὁπαδοὺς ἐξ ὅλων τῶν κομμάτων πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων. Ἡ ἐταιρία καλεῖται τῶν Σεληνιαζομένων· εἰς τοὺς μεμνημένους διανέμονται καρφίδες καὶ θῆκαι φωσφορίων, ὡς σύμβολα ὅτι ἡ ἀνόρθωσις πρέπει νὰ ἐπιτευχθῆ ἔστω καὶ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου. Πᾶσαι αἱ ἐν τῇ Πλατείᾳ διασκέψεις γίνονται διὰ συνθηματικῆς γλώσσης, ὥστε οἱ, τυχόν, κατάσκοποι περὶ οὐδενὸς ἄλλου θέλουσιν ἀκούσει εἰμὴ μόνον περὶ Φαλήρου, Ζύθου, παγωτῶν καὶ Ἰταλίδων δι' ὧν σημαίνεται ἡ ἀνατροπὴ τῶν καθεστώτων. Πρὸς πλειοτέραν δὲ συγκάλυψιν τοῦ μυστηριώδους σκοποῦ οἱ συνερχόμενοι ἑταῖροι ἔχουσι πάντοτε μεθ' ἑαυτῶν τὸν κ.

Ἄλ. Ν. ἵνα νομίζῃ ὁ ἀπλοῦς κόσμος ὅτι πρόκειται μόνον περὶ γέλωτος καὶ διασκεδάσεως.

Χθὲς ἡ τύχη ὠδήγησε τὸ βῆμα ἡμῶν εἰς τὸ ἄντρον τῶν Μουσῶν. Εἰς τιμὴν, φαίνεται, τῶν ἰσαριθμῶν θυγατέρων τῆς Μνημοσύνης ὁ ἀριθμὸς ἐννέα ἐκηρύχθη ἐκεῖ ἱερός· ἐννέα ἦσαν τὰ ὄργανα τῆς ὀρχήστρας, ἐννέα τὰ πρόσωπα τοῦ θιάσσου, ἐννέα τὰ φανάρια, καὶ ἐννέα οἱ θεαταί, ἐν οἷς δύο κύνες.

Διερχόμενοι πρὸ τῆς Βουλῆς παρατηρήσαμεν ὅτι ὁ σκοπὸς, ὁ φυλάσσειν πρὸ τινῶν ἡμερῶν τὸ λείψανον νεκρᾶς γαλῆς, ἔχει ἤδη ἄλλα ἀντικείμενα νὰ φρουρῆ, ἥτοι λείψανον πύλου ἀνευ ὄροφης, σαπρὸν ἀγγούριον, κόκκαλα, πτερὰ καὶ ἄλλα κειμήλια ἀποπνέοντα ἀνυπόφορον στυλιτικὴν δυσωδίαν.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, συμβουλευθεὶς κατ' αὐτὰς τὸ θερμομέτρον καὶ τὴν ἀγαθὴν καρδίαν του, τῷ σπλαγχνίσθη τοὺς δυστυχεῖς αὐτοῦ ὑπαλλήλους εἰς οὗς ἐπέτρεψε διὰ τοιχοκολληθείσης ἀδείας ν' ἀφαιρῶσι τὸ ἐνδυμα, τὸν λαιμοδέτην καὶ τὰ ὑποδήματα, δοὺς αὐτὸς πρῶτος τὸ παράδειγμα. Ἄν ἡ ζέστη καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐξακολουθήσωσι, δὲν ἀπελπιζόμεθα νὰ ἴδωμεν τοὺς κ.κ. ὑπαλλήλους καταντώντας ἰβαθμηδὸν εἰς τὴν ἀπέριπτον ἐνδυμασίαν τῶν κοκκίνων δημοκρατῶν, πρὸς μεγίστην ἀγαλλίασιν τοῦ «Αἰῶνος».

ΘΕΟΤΟΓΜΠΗΣ.

JOURNALISTE INTERNATIONAL

Noch ist Polen nicht verloren
(Γερμανικὴ παροιμία: Δὲν ἐχάθη ἔτι ἡ Πολωνία).